

DDË një rreth të húaish vetëm
kish kjëndruar Nik Petta mblíjtur ¹
e m'i gchlisj arriut te pília
nkaa gjaatorët kjerthëluar.

— Çtië, Nik Pett, çtië çkluhën ² t'ënde !

Ngchë përgjegjej trimi i marrur,
e lavosur kekj ndë balë,
i përgjakur gchasin dee,
buri szíarr e çkrehu luszmës.
Tre mbë dhiet kish vole ³ e smëë ⁴
po përmisi tre mbë dhiet
nkaa të huajt tçë m'e rrëthiën.

Gjith i raan ahierna Turkjit
e m'e lidhën duarç e këmbësh,
mbi një raj m'e çtuun të vdisj
saa të vdisj urije edh'etie. ⁵

SOLO, in tra un cerchio di nemici,
era rimasto chiuso Nik Petta;
parea un orso nella selva
circondato da cacciatori.

— O Nik Petta, cedi le armi tue !

Non rispondea l'eroe fuori di sè,
e, ferito orribilmente in fronte,
col fiero viso insanguinato,
fece fuoco sulla folla.
Aveva tredici palle solamente,
e ne uccise tredici
de' nemici che gli erano intorno.

Allora tutti i Turchi lo assalirono,
lo avvinsero per le mani e pe' piedi
e lo gettarono sopra una collina per farlo morire
per farlo morire di fame e di sete.